

Lehetetlen küldetés (?)

Lekció: 1Móz 2, 18-24/Textus: Ef 5, 21-33

2014. október 5.

Kedves Testvérek!

Nem akarok kiábrándító lenni, de a házasság titkáról és a Krisztus és az egyház közötti kapcsolatról szóló szakaszt így jellemezném röviden: lehetetlen küldetés. Azért is teszem ezt, mert csak a felszínen mozogva könnyen rávágathatjuk a hallott Igére: igen, így kellene lennie. Ez így szép és jó. (Aztán lehet, hogy sóhajtunk egy nagyot...) Ma megpróbálunk együtt közelebb kerülni ennek az Igének az üzenetéhez úgy, hogy bátor kérdéseket fogalmazunk meg, miközben hittel keressük Isten vezetését, üzenetét és az evangéliumot ebben a szakaszban is!

Folytatódik a pünkösdkor félbehagyott Efézusi levél sorozat. A levél 1-3 fejezetében csodálatos kijelentések álltak az evangélium alapján rólunk, mint Isten népéről. A 4-6. fejezet arról szól, hogyan éljünk ehhez az elhíváshoz méltóan? A felnőtt, nagykorú gyülekezet gondolatkörében mozgunk. Abban, hogy mit jelent az, ha Isten Lelke alapvetően átformál, hatással van az életünkre, közösségeinkre? Ez kulcsfontosságú már így az elején, hiszen arról van szó, milyen az, ha Isten Lelke kiárad ránk, ha Őbenne élünk, bennünk lakik. Milyen hatással lehet ez az életünkre, kapcsolatainkra nézve? Akár a házasságra, családi viszonyulásokra-, akár az egyházban, gyülekezetben, közösségben. Sokan egyébként a felolvasott Igével szoktak dobálózni: olyanoknak példálózna ezzel, akik nem keresztyének, nem élnek házasságban, stb. Nem releváns olyan emberek fejéhez vágni ezt a bibliai igazságot (még ha objektív igazság is), akik nem ott tartanak, hogy Krisztust követik és Isten Lelkével teljesek. Mert ami itt áll, arra senki sem képes, csakis Isten jelenléte végezheti el, az Ő ajándéka lehet. Ma az Ige megértését keresve először arra figyeljünk, mi az, ami biztos, ami az igazság ebből a szakaszból. Azután arra, mi az, amiért nehéz – tehát mi a valóság. Harmadszor arra, mi a hitünk, reménységünk mindezek alapján?

1. Ami biztos (igazság):

Pál apostol egy titokról ír! Kapcsolatról Isten és ember között. Mély, elkötelezett kapcsolatról. A legszorosabb emberi kapcsolatról ember és ember között: a házassági kapcsolatról. Folyamatosan két síkon mozog az Ige: a házasság és az egyház. Az egyháznak, Isten népének és Krisztusnak a kapcsolatát a házassági kapcsolathoz hasonlítja és fordítja. A férj-feleség kapcsolatáról olvasunk, és elég egyszerűnek tűnik a képlet. A feleség engedelmeskedik, a férj irányít. A feleség követ, a férj vezet. A szavak, amelyekkel az engedelmességet leírja a szöveg, azt jelenti: alávetni, alárendelni – szabad akaratból, döntésből! Alá-fölé rendeltség. Jó, ha tudjuk, hogy a házasság ilyen jelölése: testi-lelki egység, kölcsönösség (még akkor is, ha alá-fölé rendelt) még az ókorban, akkor is ritka volt! A társadalom, amiben Pál élt, nem becsülte a családot, az

anyaságot, a nőt. Elméletben, eszmék szintjén igen, de a gyakorlatban nem. A nőt a zsidó hagyományokban sem becsülték igazán helyén, engedélyezett volt a férfi döntése nyomán a válás, nem voltak egyenlőek a feltételek az önálló életre, stb. De ez a római/görög kultúrában sem volt jobb: egy férfi gyermekei anyja (felesége) mellett számtalan szeretőt, ágyast tarthatott és persze kedvére válhatott el. Az, amit itt Pál leír, merőben szokatlan – akkor és most is: egy férfi és egy nő életre szóló kapcsolata, egymás iránt elköteleződve bizonyos szerepek szerint.

A családi szerepek első látásra egy eléggé idejétmúlt formát mutatnak (gondolhatják sokan). Ugyanakkor megvan benne a kölcsönösség, az egymásra való odafigyelés, az egymásra utaltság és a bizalom ereje. Nem a funkciók tartják össze a kapcsolatot, hanem a szeretet. Érdekes, hogy az apostol ugyanazokat a figyelmeztetéseket hozza fel, mint a Kol 3,18-ban, hogy a feleség engedelmisséggel tartozik férjének, kissé módosítja az állítás hatását azzal, hogy az ilyen engedelmisség olyan, mintha az Úrnak engedelmeskednének. Az utána következő sorokban ezt magyarázza: ahogyan Krisztus (hímnem) az egyház (görögben nőnem) feje, úgy a férj (hímnem) is a feleség (nőnem) feje, és ahogyan teste, az egyház (nőnem) engedelmeskedik Krisztusnak (hímnem), úgy a feleség (nőnem) is teljes engedelmisséggel tartozik férjének (hímnem). Az egyházban is hasonló viszonyok, összetartó erők munkálkodnak, mint a házasságban. Mindkettőt a Szentlélek ereje tartja meg, a Lélek adja az életet, a Lélek közvetíti Isten szeretetét. Ez a forrása mindkettőnek, nem emberi rendszer vagy intézmény csupán. Az egyház és Krisztus kapcsolatáról szóló állítások gyönyörűek és meghatóak: menyasszony és vőlegény – férj és feleség képe rajzolódik ki előttünk. Krisztus gondozza az egyházat, megtisztítja, hordozza. Gondja van rá, törődik vele. Azért, hogy szent legyen. Az Efezusi levél szerzője "szentnek" írja le az egyházat, amellyel teljessé teszi az egyház négy karakterisztikus elnevezését, amelyet később a niceai zsinat így summázott: egy, szent, katolikus és apostoli egyház.

2. Ami nehéz (valóság):

Mi az, ami ebben nehéz lehet nekünk? Több okból is nehéz lehet ezt hallgatni, ehhez viszonyulni. Akár egy gyülekezet/közösség oldaláról éltük meg a törést, hiányt, akár a házasság oldaláról. Akár résztvevőként akár vezetőként gyülekezetben – vagy gyerekként a szüleink rossz házasságában vagy a sajátunkéban. És mindezt esetleg keresztyénként.

Családi helyzetek...

- Több ponton is nagyon nehéz viszonyulni ehhez az igeszakaszhoz. Fontos kérdésekkel kell megküzdenünk, hogy igazán a miénk lehessen. Mi például a nehezebb: a feltétlen engedelmisség és önfeladás vagy a teljes odaadással, önfeláldozóan történő szeretet? Mindkettőt csak nagyon mély elköteleződéssel és bizalommal lehet elkezdni és fenntartani is. Hogy lehetséges ez?

- Mindeközben próbáljunk együtt érezni a másik nemmel is: mi nehezebb: nőként engedelmeskedni mindenben? Vagy férfiként úgy szeretni, mint

Krisztus? (önfeláldozóan, önzetlenül) – mint a saját testüket? (mikor erről gondolkodsz, bármilyen testrészt is behelyettesíthetsz, például a hasadat.)

- Azt is olvastuk, hogy a maga testét senki nem gyűlölte... dehogynem! Hány ilyen példát láttunk, aki nem időszakosan, ritkán, de alapvetően így viszonyul magához: gyűlölet, megvetés. Ebben él- ezt a terhet hordozza. Megfoszt magától minden jót, mert arra nem érdemes...

- Az élet a párkapcsolatokban sokszor eközben nem más, mint egymás „használata...”. Adunk és kapunk, egymásra utalva élünk, mert szükségünk van egymásra és nem tudunk egymás nélkül élni...

- Az is lehet, hogy egymásért éltetek és egyoldalúvá vált, a kapcsolat, megsebeztek, átverték, eljátszották a bizalmadat. És úgy érzed, ez már nem működik, sosem lesz a régi.

- Lehet, hogy a fentiek fényében ez a bibliai kép egyszerűen lehetetlen, és egy idea marad a számunkra?

Gyülekezeti helyzetek

- Talán kevésbé nehéz, de szintén vet fel kérdéseket ennek az Igének a gyülekezeti vetülete. Mikor nem működött ez, mikor tűnik úgy, hogy a gyülekezeti oldal is csak egy ideál?

- Lehet, hogy tapasztaltad azt is egyénileg és közösségileg is, mikor bár elméletben igaz, de nem érezhető, hogy Krisztus tart, megőriz, hordoz, gondoskodik, megtisztít, felfrissít. A magára maradottság, visszafejlődés is elérheti a közösséget, mikor az a szoros, személyes kapcsolat olyan messze van...

- Nehéz nem csak magammal foglalkozni a közösségben, mert nehéz a másikkal. Miért akar bennünket így együtt szeretni Krisztus?

3. Amit hiszünk/remélünk...

Azt hiszem, sok olyan helyzetet hozhatnánk, amikor ez az Ige igencsak megkérdőjeleződik, vagy legalább is áttolódik a mesék, elméletek, igaz, de használhatatlan történetek világába.

Ehelyett most az az utunk, hogy fogalmazzuk meg, mit hiszünk, mit remélünk erre az Igére reflektálva? Mert hisszük, hogy Isten Igéje objektív igazság, amihez viszonyulni kell, amire reflektálni kell. Amit el kell hinnünk, és ami a reménységünk forrása is lehet.

I. A házasság:

1. Istentől való: ketten egy testté lesznek: hiszen egy testből valók! Újra létrejön az „édeni egység” – újra megélhetjük a teljes egyé léte. Ez Isten ígérete, terve. Létezik ilyen, és kérhetjük, várhatjuk ezt! Ne bálványozzuk, hanem kérjük Istentől ajándékba!

2. A házasság nem tündérmese, hanem szövetség! Olykor válságokkal, különbözőségekkel! Szövetség, melyben két megváltott bűnös ember van együtt. Vannak ebből fakadóan zúrók, de szövetség, ami nem egy aktuális állapotra nézve történik.

3. Nincs értékkülönbség férfi és nő között: szerepkülönbség van! Mindkét fél ugyanannyira értékes és szeretni való/szeretetre méltó, mint a másik.

4. Mindennek az alapja a szeretet – nem egymás eszközei vagyunk, hanem egymásra bízottak.
5. Keressük szerepeinket, helyünket a családjunkban! Istennek van erre nézve terve, szándéka.
6. Imádkozzunk a családokért! Akkor is, ha most nem élünk házasságban, vagy nehéz ez a téma nekünk: hordozzuk Isten előtt a házasságok, családok egészséges működését, biblikus formálódását!
7. Akik pedig szeretnétek erősíteni a házasságotokat, gyertek el a Házasságok kurzusára! Aki pedig már volt kurzuson, jöjjön el a Házasság hétvégéjére!

II. Krisztus és az egyház kapcsolata:

1. Ez a kapcsolat Istentől kapott ajándék! A tartalma és a kerete is. A közösségben élés, az elkötelezett követése Krisztusnak, az összetartozás, a felé való elkötelezettség!
2. Gyönyörű képeket használ az Ige ennek a kapcsolatnak a fontos, meghatározó eseményeire a gyülekezeti életben: keresztség, Ige, úrvacsora (megtisztítás). A gyülekezeti életben lévő legtermészetesebb eseményekben is megélhető a Krisztussal való mély, bensőséges kapcsolat.
3. Krisztus gondoskodik rólad, bízhatasz benne. Szeret téged: az alárendelés és az Ő követése nem foszt meg semmitől! Jó hozzá tartozni, szeretve vagy! Kövesd Őt, tiszteld Őt!

Lehetetlen küldetés mindez? Az. De Krisztus vállalta a leghetlenebbet, a megváltást, üdvösséget szerzett nekünk és kapcsolatba akar lépni és maradni velünk. Ezért ez örömhír ma, hogy van újrakezdés, megbocsátás, reménység és végső beteljesedés. Családi és gyülekezeti szinten is. Lehet gyógyulni. A családban, a gyülekezetben is megváltozhatnak a kötődések, a viszonyulások. Ha nem is lesz rögtön minden ideális, de gyógyul, változik, épül. Isten taníthat kötődni és gyógyíthat a kötődéseinkben. Legyen így bennünk és közöttünk is!
Ámen!

Thoma László